Ой і пишно ж розцвіли ви
На убогій рясній ниві,
Рясно цвітом її вкрили —
І червоні, й сині, й білі...
Чом же рідному народу
Не дали ви й досі плоду?!

Віє вітер із півночі,—
Цвіт летить за ним охоче,
Тільки кида стебла ниві,
Що ростуть на їй щасливі,
Тягнуть сили, точать соки,
Розривають на всі боки.

Ой народні пустоцвіти,
Доки будуть вас терпіти,
Доки будете рости ви
На грудях слабих у ниви?!
Гей! серпи, я бачу, сяють,
І женці пісні співають!